

Samurajové

Tábor Kadov II. běh
23. 7. – 14. 8. 2015

táborové dobrodružství

Téma:

Na táboře jsme se letos naučili, že má smysl pomoci dobré věci, a to i přes to, že za ni nikdy nebudeme oceněni.

Průběh táborového dobrodružství:

Zabránili jsme několika podlým intrikám skupiny ninjů, kteří chtěli na úkor schopnějších a čestnějších samurajů stoupnout v očích svého vládce šóguna.

Celé to začalo nenápadně. Hned na začátku tábora jsme se náhodou dali do řeči s kolemjdoucím turistou, který nás požádal o trochu vody z naší studny. Protože nám byl sympatický, pozvali jsme ho na oběd a on nám na oplátku vyprávěl o své cestě do Japonska. Bavilo nás to a turista s námi nakonec zůstal do druhého dne; zajímal se, co na táboře děláme, a ráno nás překvapil, když měl pro nás připravenou hru na rozlišení družinek - každý dostal na krk přívěšek v barvě té své.

Byl to japonský amulet a ještě ten večer sehrál zásadní roli. Zpozorovali jsme totiž v lese prapodivný průvod. Šógun se svým doprovodem - osobní gardou samurajů, podpůrným plukem ninjů a gejšou, dcerou kapitána ninjů - putoval přes naši louku se státním tajemstvím.

Vzápětí jsme byli svědky pěkné nepravosti. Poté, co šógun promluvil ke své družině a doprovázen samuraji se vzdálil, začali hned ninjové kout pikle.

A právě kvůli amuletu, který jsme nosili na krku - tento talisman totiž kdysi představoval odznak sluhů, pomocníků samurajů - nás druhý den jeden ze samurajů vyhledal a požádal o pomoc. Jmenoval se Mun-da-čič a byl nejmladším ze samurajů. Od gejši, své milé, věděl, že ninjové na ně chystají léčku, aby u šóguna upadli v nemilost. Ostatní, hrdí samurajové, pomoc od nikoho nechtěli, takže jsme stáli před velice složitým úkolem. Museli jsme pomáhat tak, aby o tom nikdo nevěděl. Mun-da-čič, s námi komunikoval tak, aby si toho nikdo nevšiml, nejčastěji k nám do tábora vystřelil šíp se vzkazem. Viděli jsme přímo, jak se před námi zabodl.

Samurajové dostali od šóguny za úkol střežit vak se státním tajemstvím a závistiví ninjové to velice nelibě nesli. Rozhodli se, že samurajům uškodí a znemožní je před šógunem. Pak převezmou roli osobní gardy.

My jsme se ale o jejich nekalých úmyslech dozvěděli, a tak když ninjové odlákali falešným šógunovým dopisem samuraje od vaku se státním tajemstvím, byli jsme připraveni. Vyrobili jsme si kostýmy, abychom vypadali jako samurajové, a večer jsme tajemství střežili místo nich. Když pak zrádní ninjové přivedli na místo šóguny, neměli pro něj žádný důkaz a byli za hlupáky.

Ninjové ale nedbali nezdaru a za čas připravili další podlou léčku. Na šógunovy narozeniny, které tradičně připravovali samurajové, propašovali nenávistné vzkazy na strom přání. Ten jsme našli, špatné vzkazy odstranili a zabránili tak dalšímu pokusu o zkompromitování samurajů.

Když už byli ninjové zoufalí, že jim ani jeden pokus nevyšel, rozhodli se, že vsadí všechno na jednu kartu. Odpočinková pauza se totiž už chýlila ke konci a šógun svolal na následující den samuraje i se státním tajemstvím na schůzku. Přes den jsme viděli všechny samuraje, jak jdou okolo tábora. Najednou se Mun-da-čič otočil a do tábora přiletěl další šíp. Bylo na něm napsáno tohle. *Ninjové nám v noci vyměnili vak za jiný, zcela totožný. Dozvěděl jsem se to od své milé zrovna při našem odchodu za šógunem! Musíte ten vak najít – pravděpodobně bude na místě, od kterého jdeme a bude střežen nějakým typickým ninjovským nebezpečným nástražným zařízením. Dávejte pozor! Až ho najdete, předběhnete nás. Pozor ale, ať vás ostatní samurajové nevidí – však víte – nikdy by od vás pomoc nepřijali. Až nás předběhnete, udělejte na cestě z kamenů značku a dejte vak vpravo od cesty. Poznám tak to místo a vak zase zpátky vyměním. Honem, je to otázka nevyšší důležitosti!*

Tak jsme se vydali hledat. Pravý vak jsme našli, ale nástražný systém měli ninjové důmyslný. Když jsme omylem zavadili o nastražený provázek, málem nás ožehl oheň, který vytryskl jako z plamenometu proti nám. Bylo potřeba rozluštit šifru, kterou se dal nástražný systém zneškodnit.

To ale nebylo zdaleka všechno! Teď jsme museli předběhnout samuraje, kteří měli už notný náskok. A to ještě tak, aby si ničeho nevšimli. Po strastiplné cestě plné běhu, schovávání, plazení a přiskoků se nám to podařilo. Pak jsme nenápadně sledovali samuraje až k velkým Čertovým náramkům. Tam jsme byli svědky dramatické scény. Kapitánovi ninjů ruply pod tíhou dalšího nezdaru nervy. Podřekl se, že nastražili tuhle past. Šógun je prohlásil za zrádce a chtěl je zatknout. Ale ninjové v nastalém zmatku uprchli a vyhrožovali napadením šóguna.

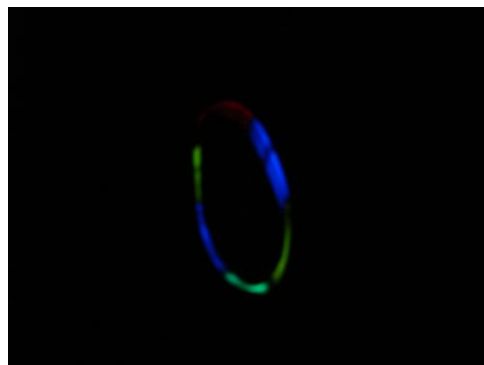
Abychom dotáhli celou věc do konce, vymysleli jsme sami od sebe plán. Po lese jsme rozvěsili vzkazy, kde jsme napodobili písmo ninjů, jak jsme ho znali ze vzkazů ze stromu přání. Na vzkazech bylo, aby se ninjové sešli tehdy a tehdy na jednom místě. Pak jsme vzkázali Mun-da-čičovi, aby na to místo přivedl samuraje. Sami jsme se se svíčkami ukryli v lese. Jakmile se ninjové shromáždili, rozsvítili jsme svíčky, aby to vypadalo, že proti nim jde celá armáda samurajů. Ninjové se skutečně vyděsili a začali prchat, a to samurajům přímo do náruče. V litém boji, kterého jsme byli svědky, pak samurajové ninji pobili či zajali.

Když bylo po boji, přišel za námi Mun-da-čič a poděkoval nám. Jeho slova nás potěšila, a proto jsme si je zapsali. Řekl nám asi toto:

Nezbývá mi než vám poděkovat. Bez vás by byla čest samurajů velmi ohrožena. Nikdy nikdo z nich sice nebude vědět, že jste nás zachránili, nikdy nikdo neocení vaši práci, jak ale říká kodex Bušidó „nikdy po ničem nebaž“! Ani vy nebažte po uznání! Nechť vás samotné blaží vědomí vašich zásluh! Pamatujte, co jste vykonali, nechlubte se tím, ale buďte se sebou spokojení! Ostatně tak tomu je vždycky a

všude, ty největší hrdiny většinou málokdo zná. Ukázali jste, že jste rovni hrdinům! Už jsem zjistil, co bylo ve falešném vaku se státním tajemstvím. Ninjové nás chtěli před šógunem zsměšnit. Nechť to nyní slouží vám jako připomínka vašich skutků. Opatrujte se a žijte Bušidó.

co jsme měli na táboře

Rozlišení družinek:

sádrová placka s japonským písmem. Byla zavěšená na barevné kůžičce, takže se mohla nosit na krku. Bohužel se dost rozbíjela.

Bodování družinek:

japonská zahrádka postavená v oktopusu. Dokonce v ní bylo i malé akvário s rybkou. Nad zahrádkou byla zavěšená obruč, ze které visely origami jeřábů všech barev.

Bodování stanů:

bylo poprvé ve 3D formě. Byl zde vlastně zachycen miniaturní tábor se všemi stany, zvoničkou a dokonce i odpadkovými koši.

Označení stanů:

vedle klasických jmen obyvatel byly ke stanu přivázány také různobarevné vějíře.

Vlajky:

vlajka ČR, vlajka Loukaře, na tematické vlajce byly tři postavy – samuraj, ninja a gejša. Znak tábora: obličej samuraje v helmici.

Bodování jednotlivců:

klasická plachta s obrysy samurajů v pozadí. Poprvé barevná.

Nástěnky:

letos jsme měly zcela nové nástěnky. V přírodovědné části byly dokonce květináče s rostlinkami.

Zpěvník:

byl tento rok celý předělán. Téměř každá písnička měla zcela novou ilustraci. Na titulní straně byl Loukař s notami v pozadí.

Portáči a tháliáci:

klasičtí, jako každý rok.

Jídelák a rozpis dne:

také s japonskou tematikou. Na rozpisu dne byl ninja, jídelák zas zdobila gejša s lampiony.

Pamětní list:

objevily se na něm koroptve v japonské zahrádce.

Japonský koutek:

byla vlastně výstavka se všemi možnými věcmi z Japonska. Obsahovala růžové kimono, typický kuželový klobouk, vlajku Japonska, z polystyrenu vyřezanou katanu na podstavci a nákrsky samurajského brnění a helmice. Nad tímto koutkem visely girlandy papírových sakurových lístků.

Mapa Japonska:

měla rozměr přibližně 1x0,5 metru a byla prostorová. Zobrazovala největší a neznámější japonská města.

Kodex bušidó:

bylo vlastně 15 příkázání, kterých by se měl správný samuraj vždy držet.

Nástěnka s japonským písmem: přesněji všemi třemi druhy písma, tedy kandži, hiragana a katakana. Nejzákladnější táborové pojmy zde byly dokonce do katakany přepsány.

Japonský oblouk:

dřevěná stavba, která se tyčila před zvoničkou. Vysoká byla asi 3 metry a široká kolem metru a půl. Ze stran z ní visely dva prapory, na kterých bylo katakanou napsáno Loukaři a Kadov 2015.

Popisky táborových staveb: visely na každé dřevěné stavbě. Na plátně bylo katakanou napsáno vždy její jméno.

Závěrečný dar:

jsme dostali od samuraje, kterému jsme pomáhali. Byly to sádrové odlitky, ve kterých byly zobrazeny postavy samuraje, ninji a gejši.

účastníci tábora

Názvy družinek a jejich členové

Družinky jsou uvedeny dle celkového pořadí, tučně jsou označeni vedoucí družinek.

- **Sushi (žlutí)**

- Sára Hudson
- Máťa Ebert
- Maruška Tranová
- Madla Ježková
- David Nene Kaláb
- Aleš Jáchim
- Madlenka Michalová
- Natálka Vodilová

- **Zelený Hokaidó (zelení)**

- Helča Kouwen
- Kuba Ebert
- Anička Tranová
- Berta Vinšová
- Hugo Marx
- Mates Paruch
- Dan Najmon
- Nikolka Vasyunina

- **Ochránci dobra (oranžoví)**

- Oliver Garbini
- Františka Tranová
- Lea Snížková
- Natka Šindlerová
- Fíla Martin
- Fíla Bukovský
- Vojta Valášek
- Dáda Vích

- **Červený vesmír (červení)**

- Tomáš Kratos Kratochvíl
- Týna Ondráčková
- Naty Chaloupecká
- Adélka Brabcová
- Darek Bárta
- Viktor Knobloch
- Dáda Lamich

- **Shurikeni (světle modří)**

- Krista Lednová
- Honza Vrbík
- Sára Perutková
- Kristýnka Vlčková
- Merlin Garbini
- Žofka Morchová
- Vincent Ježek

- **Daisho (tmavě modří)**

- Štěpán Martin
- Johanka Michalová
- Šimon Svojitka
- Míša Bayer
- Péťa Vích
- Zuzka Krejčová
- Dušan Židlík
- Štěpán Michal

Pořadí jednotlivců: 1. Kristýnka Vlčková

Vedoucí

HV – Jan Balda Balík

ZHV – Míra Jakš

OV – Anička Lukešová

Simča Holubová

Míša Bayerová

Tereza Píca Picková

Jiří Balíček Balík

Přéma Procházka

P – Terka Ebertová

Izka Bayerová

Michal Outýčko Otáhal

Verča Vodilová

Jan Zinda Čudlík Krejčí

K – Petr Petich Škvor

Petr Půlka Kubík

Z – Linda Hudson

Petr Loudák Louda

Ř + H – Míra Jakš

Návštěvy: Jéňa, Židloň, Jára + Terka, Mařena

Brouk, Ondra Haták + Káča, Pája D., Matěj Kouša, Hóna, Kosa, Poopie, Tootsie, Opča, Martin Havel, Ondra Havel, Peťan, Zagál + Ája, Alex

- Na táboře se letos mihlo **47 dětí**, 46 nás v jeden okamžik bylo nejvíc, 37 nejméně. Bylo hodně nových dětí, 22 těch, které s námi loni nebyly.
- Tábor trval **23 dní**.
- Naštěstí se tábor obešel **bez zranění** a vyhnuly se nám i větší nemoci. Až na pár drobných jednodenních přehřátí, což je v tomhle počasí spíš úspěch.
- **Bylo velké vedro a sucho**. Takové, že jsme večery trávili u ohně stále méně. Nejdřív jsme nahradili oheň švédskými pochodněmi, pak svíčkami a nakonec baterkou.
- Vzhledem k suchu jsme dávali na gastrodni a na vyputování velký pozor.
- Velmi teplé léto zapříčinilo brutální **přemnožení vos**. Byly všude a bylo jich moc. Neexistuje člověk, který by na táboře nedostal žihadlo. Menší děti zpočátku brečely při bodnutí.

Za zmínku stojí, že Pěfa Vích předtím nedostal ještě nikdy žihadlo, při odjezdu z tábora se počítadlo zastavilo na čísle 19.

Adélka Brabcová zpočátku chodila ke zdravotce nechat si ošetřit bodnutí pro jistotu dvakrát. Koncem tábora o poledňáku volala na Lindu přes celou louku. „Lindo, musím ti ty vosy furt hlásit? Mně už to nebaví, teď dvě...“

- A dětičky, pokud nechcete mít příště **vosy ve stanu**, pamatujte si pár rad. Nefunguje past, že před stan vysypete půl kilo cukru, které čmajznete v kuchyni. Nevyletí ze stanu, ale pozvou si na návštěvu kamarádky z okolí. Když si zapomenete rozbalenou čokoládu ve spacáku, budete se večer tulit místo plyšáka k vose. Ani cestička z rozbalených bonbonů ze stanu pryč tak úplně nefuguje jako jednosměrka.
- Už před táborem jsme se domluvili se Símou, že zařídí, aby majitel firmy, kde pracuje, udělal na táboře pozdvížení. On si totiž dělá pilotní zkoušky na malé **letadlo**.

Proto jsme se s ním domluvili, že přeletí nad táborem a shodí nám z letadla padákem sladkosti pro děti.

Lehčeji se to řekne, než udělá. Pán zavolał přesně, jak jsme byli domluvení. Paráda, říkali jsme si. Ale to bohužel bylo to jediné, co se odehrálo dle plánu. Pak už to byla čirá improvizace.

Podle souřadnic, které dostal, totiž nemohl náš tábor najít. Vyběhli jsme proto organizovaně s dětmi na louku a mávali. Tak nás identifikoval. Míra si vzal na starosti děti a choreografii mávání, aby to děti bavilo. Nebavilo ani trochu. Otrávené obličejy dětí v poledne, kdy teploměr ukazoval teploty kolem 40 stupňů ve stínu, by určitě velmi vyděsily náhodné kolemjdoucí. První až pátý přelet děti nebavil, ale odmávaly ho poctivě. Když z letadla nic nevypadlo, vedoucí se odebrali do Alhambry vymyslet co dál. Měli jsme radost, že letadlo na nás alespoň zamávalo křídly. Po telefonátu jsme se dozvěděli, že nemávalo, ale při otevření dveří se hodně rozkývalo.

Letadlo přistálo mezitím na opuštěném letišti ve Lnářích s tím, že se pokusí vyrobit udělátko na vyšoupnutí padáku. Celá akce se opakovala, bohužel se stejným výsledkem. Teda, s malým pokrokem. Padák vypadl. Zamotal se však okolo křídla. Naštěstí byl pán nadšený pro náš plán a nerad se vzdával. Instruktor byl přímo jurodivý, neboť ho vážený zákazník nutil, aby nad loukou zanechal kontroly nad řízením, vyklonil se ze dveří a házel nám padák. Nicméně ho přemluvil, aby znovu přistáli, odběhl si k někomu půjčit nářadí a odmontoval dveře.

Takže po hodině a půl, kdy vedoucí pod vedením Míry trápili děti na louce, a po šestnáctém přeletu se padák podařilo dostat z letadla k zemi.

No, k zemi, to je příliš silné slovo. Správnější je třeba napsat, že padák byl od země víc než třicet metrů na nejvyšším stromě v okolí.

Další dvě hodiny vedoucí o poledňáku přemýšleli a zjišťovali, jak ho dostat dolů. To zahrnovalo všemožné nápady. Jen ve zkratce, motorovou pilu, telefonát do Prahy, komu ten strom patří, telefon s hajným, že to musí pokácet, shánění horolezce, vymýšlení lukostřelby a spousta dalších, podobně užitečných nápadů.

Naštěstí ho shodil vítr. Uvnitř byly bonbony a vzkaz od našeho fanouška, že nám drží palce. Co si budeme povídat, vyřídili se u toho spíš vedoucí, než děti.

- Společně s dětmi se nám letos povedlo hezky **vyzdobit tábor** nejen v japonském duchu.
- Loudák, letos nový zdravotník, jel vyzvednout Pícu na nádraží. Míra se totiž zrovna kousal s účty. Všichni byli zaměstnaní a on musel jet sám. To se mu moc nechtělo. V tom uviděl záchranu, Štěpána Martina: „Jedeš se mnou?“ Anička, která šla kolem, ho jemně upozornila: „To je dítě, ty vole!“ ... „Aha, tak to zůstaň.“
- Lea: „Lindo, porad' mi, jakého Rákosníčka mám dát Michalovi.“
- **Zpěvník** byl letos kompletně předělán. Upraven byl tak, aby se dobře tisknul, byl opatřen novými malůvkami.
- Na táboře jsme měli **zahradku s bylinkami**. Vedoucí přes rok pěstovali bylinky ze semínek. Pár z nich se i ujalo. Taky jsme měli rajčata. Na rozdíl od prvoběhů jsme je i jedli, byla výborná. Ale za tu práci je to málo muziky, tak pro příště zachováme jen ty bylinky.
- **Svatbičky** byly v japonském duchu. Oddávající samuraj Balíček měl k ruce sličnou gejšu Zindu. Oddáni byli: Štěpán + Týna, Oliver + Madla, Darek + Ebrtka, Vincent + Majda.
- Na táboře byl oblíbenou činností ve volných chvílích tradiční pingpong, netradičně byl na táboře i luk s přísavkovými šípky. Spirálbol jsme vzhledem k nedostatku kůlů nevztýchovali. Před táborem jsme taky **upravili volejbalové hřiště**. Koupili jsme kůly, aby bylo multifunkční na více sportů.
- Na táboře jsme si i s dětmi připravili **sushi**. Bylo výborné a všem se moc povedlo.
- **Slepu stezku** vyhráli vedoucí. Zindu vedl Loudák. Zinda to parádně rozběhl a napral to hned po startu do stromku, který obličejem ohnul.

- Děti si vyráběly **katany**. Opět rozbordelili celý nářadovnick, dělaly si jich víc než jednu, ale moc se povedly.
- Samuraj Mun-da-čič s námi komunikoval **vystřelením šípů** se vzkazem do tábora. Bylo to dost efektní. Dětem, které uviděly šíp jako první, jsme ho ponechali.
- Při jednom náročném **zabránění ninjovské lsti**, připomínajícím - co se přesunu osob týká - vojenské manévry, jsme putovali po okolí, sledovali samuraje a zneškodňovali ninji. Linda a některá dítky byla dost uondaná, neboť šla v řapkách.
- Jindy jsme měli za úkol **nahradit samurajskou stráž** tak, aby nikdo nepoznal, že stráž byla odlákána. Děti se toho zhostily perfektně. Nejprve vyrobily katany a brnění a následně rozdělené do různých skupin plnily jednotlivé úkoly.
- A když jsme ninjům překazili další podlou intriku a zabránili jim tak v diskreditaci samurajů před šógunem na jeho narozeniny, rozhodli jsme se, že si uspořádáme **vlastní hostinu**. Nejprve jsme si předvedli sestavy tanců s vějíři a s katanami. Ty jsme si sami vyrobili a dost se nám to povedlo. Pak jsme měli hostinu se spoustou nazdobeného ovoce a dalšími dobrotami.
- Letos jsme nedělali moc scének před hrami, neboť chyběly síly i nápady. Hlavně ty nápady. Jedna ze scének připomínala úspěch našich hokejistů v Naganu. Děti ještě nebyly tenkrát na světě, tak jsme jim chtěli přiblížit, jak to probíhalo. Místo hokejek jsme použili sekery. Děti koukaly, ale bavili se spíš vedoucí. Asi tři. Jinak to bylo spíš blbější.
- Při návštěvách prvního běhu jsme udělali **dost dřeva pro všechny tři tábory**. Dokonce nám něco málo zbylo i na příští rok.
- **Vyputování bylo povedené**. Vzhledem k počasí jsme se nebáli deště. Naopak jsme si kvůli suchu s sebou nesli švédské pochodně, abychom nezapálili les. Nejmladší šli k bývalému skautskému táboru s Baldou, Aničkou a Izkou.

- Střední se vydali na nové místo směrem k Horažďovicům s Míšou, Símou, Loudákem a Půlkou.
- Nejmladší se bavili městečkem Palermem a udělali sestavu ze **svífcích náramků**, které vykoupily v krámě v Horažďovicích.
- Střední na puťáku spali vedle vody. K ránu Míšu probudil řev dětí, že Natka Ch. spadla do vody. Tak, jak spala, ve spacáku. Spala nepochopitelně i v botách, takže měla mokré všechno. Touto historkou si vysloužila přezdívku **Rybnice**.
- Za spalujícího sluníčka šli nejstarší do lomu v Defurových Lažanech. Kvůli suchu a si s sebou nesli švédské pochodně. Na jedné si udělali k obědu buřty. U lomů našli příhodné místo pro bivakování - sice u toho méně hezkého lomu, ale místo bylo bezpečné pro rozdělání ohně, a tak se cítili lépe. Odpoledne navíc strávili v hezčím z lomů - blbli ve vodě. Večer, po skvělé večeři, se šli koupat do lomu a vydrželi tam až do hluboké noci; byla tma a téměř půlnoc, když po dlouhém vodním zpívání, **bublání "Hvězdičky" do vody** a sezení na podvodních kamenech začali vylézat směrem ke spacákům. Berta při tom našla raka říčního. Tak moc čistá tam byla voda! No a "Berta s Rakem" byla na světě. Ráno jsme si dali v lomu akvabelí rozcvičku, shlédli akvabelí představení a pořádně uklidili každý uhlík z noci. Když jsme pak při návratu zjistili, že u Defurových Lažan je veliký požár, dost jsme se orosili. Naštěstí však nebyl na našem fleku, nemohli jsme za něj.
- Jako **budíčky** letos hrály v různých obměnách tyto písničky. Vstávej holka od Karla Plíhala, Samuraj od Jarka Nohavici, Everyday od Buddy Holly, Baby od Eddie Stoilow, Sakura no kodachi od Přemy a Andulky.
- Jára, na něhož se bůhvíproč obrátilo dítě s problémem s bolavou nohou, odpověděl: „**Vstaň a chod'**.“ Tak to tu tisíce let nebylo a takovýho felčara jistě nemají ani na táborech, co pořádá Vatikán.

SAKURA NO KODACHI 桜木立 2015

TEXT: ANDULKA & PŘÉMA & KVÍDO
HUDBA: PŘÉMA

1.

Ami

DEN ZA DNEM STÍHÁM STÍN

Emi

OZVĚNU TVÉHO HLASU ŠEPOT KAPEK DEŠTĚ

Ami

VZPOMÍNKU STŘÍDÁ SPLÍN

Emi

V KORUNĚ SAKURY NADĚJI KŘÍSÍM JEŠTĚ

G

DO BITVY SLAVNÉ NA TVOJE PŘÁNÍ

D

SLZY JSOU MARNÉ ODVAHU SHÁNÍM

REF. 2x

Emi**G**

NEČEKEJ ÚCTU A OBDIV DAVU

D

ZA TO ŽES PŘEŽIL TU LÍTOU VŘAVU

Emi**G**

PROCITÁŠ...CHVĚJE SE KRAJINA

D

NEVNÍMÁŠ...JEN JEDNO TĚ ZAJÍMÁ

2.

V PŘÍBOJI TICHÁ BDÍM

V NEKLIDNÝCH VLNÁCH TVŮJ OSUD SE VZNÁŠÍ

S PŘEDSTAVOU ŽE TĚ ZŘÍM

JÁ NASLOUČAL SRDCI STRACH VÍTR ODNÁŠÍ

DO BITVY SLAVNÉ NA MOJE PŘÁNÍ

NEŽ VĚJÍŘ MÁVNE VÍM ŽE SE VRÁTÍŠ

REF. 2x

NEČEKAL ÚCTU A OBDIV DAVU

ZA TO ŽE PŘEŽIL TU LÍTOU VŘAVU

PROCITÁŠ...BOLEST SE ZTRÁCÍ

NEVNÍMÁ...VŽDYŤ DOMŮ SE VRACÍ

Vydáno
v prosinci 2015.
© Loukař
www.loukari.cz